

[Wihjelm]

nalet – den er altså rettet mod lægerne – noget, der svarer til næsten 20.000 kr. pr. læge hvert år, og det mener fru Karen Thurøe Hansen er noget, de gør, selv om det ingen virkning har, selv om det ikke påvirker lægernes valg af præparater, selv om det er en forretningsmæssigt dårlig disposition. Jeg har ikke en sådan manglende respekt for privat erhvervsliv, at jeg tror, de strør om sig med penge, uden at det har nogen som helst virkning på, hvad lægerne ordinerer. De ved da godt, hvad de gør. De ofrer ikke 20.000 kr. hvert år pr. læge bare for at trykke nogle flotte tryksager, der er afsindig dyre. Jeg har betydelig mere respekt for det private erhvervsliv og dets viden og kunnen og dets økonomisering med midlerne, end fru Karen Thurøe Hansen åbenbart har.

Jeg har også respekt for dem på andre leder og kanter.

Jeg synes, det er imponerende – hvis vi nu tager et af de store, stolte navne i dansk erhvervsliv – at A. P. Møller kan levere isenkrammet til postterminalen. Jeg synes simpelt hen, det er imponerende – ikke så meget produktet, men det, at man kan gøre det og slippe godt fra det. Det er brandbrøleme dygtigt. Jeg synes også, det er imponerende, at en anden af stolthederne her i landet, Chr. Rovsing, kan levere DORA uden at gå nedenunder og hjem. Det er dygtigt. Jeg har den allerstørste respekt for dansk erhvervsliv. Vi skal bare vide, hvad det er, de kører efter.

I lyset af den kompakte påvirkning, som de udøver over for de danske læger med næsten 20.000 kr. pr. næse, som de selvfølgelig ved at de får noget ud af, himler indenrigsministeren op om, at dette vil koste 1,3, måske 1,4 mill. kr. Jeg synes, det er meget beskedent, og jeg tror heller ikke, det er tilstrækkeligt til at udgøre et modstykke. Og der er behov for et modstykke. Jeg synes, det er interessant – ikke bare dette forslag, men også det historiske forløb – at se socialdemokratiets rolle i denne forbindelse. Socialdemokratiet har købt og betalt denne statslige lægemiddelinformation to gange.

Jeg var med i det lægeudvalg, som fru Karen Thurøe Hansen også sad i i 1975, hvor det var EF, der tvang os til at åbne op for flere specialiteter, end der overhovedet er brug for, ligesom der nu skulle åbnes op også for reklamer og informationsmuligheder, som var noget mere vidtgående end dem, vi

havde før. Altså erhvervslivets interesser fra ende til anden. Og så kom socialdemokratiet med figenbladet: til gengæld fik man i forlig med venstre den statslige lægemiddelinformation. Den fik man allerede i 1975, og i alle de år, der er gået siden, har man siddet i regering fra socialdemokratiets side uden at få den gennemført.

Så har man købt den én gang til nu her og skriver om det i bemærkningerne, at da man gik med til at reducere tilskuddene til medicin, var det under den bestemte forudsætning, at man nu fik den statslige lægemiddelinformation. Endnu en gang har man købt den. Man havde købt og betalt den i 1975, nu køber og betaler man den én gang til og får den sandsynligvis heller ikke denne gang.

I øvrigt synes jeg, det kunne have været interessant at se lidt mere om, hvordan man tænkte sig den udformet. Jeg må sige, at jeg er skuffet over, at de radikale i denne sag så blindt kan køre på tilliden til liberale markedsmekanismer, når vi her ser en branche, der ofrer så kolossale beløb på at påvirke nogle få mennesker og selvfølgelig gør det med velberåd hu; det synes jeg viser noget om behovet for ét modstykke.

Til sidst – inspireret af hr. Erik B. Smiths barndomserindringer om grammofonplader – vil jeg sige, at jeg har også en ungdomserindring om en grammofonplade. Det var ikke Nina og Frederik, det var Rågeleje Jazz, og da man havde hørt den til ende, kom Viggo Kampmann og sagde: det er rart at være socialdemokrat, stem på socialdemokratiet. Jeg tror ikke, vi kan blive enige om, at produktet i fremtiden kun må afsættes til u-lande, men vi kan måske blive enige om, at det er en usmagelig form for propaganda.

Steffensen (KrF):

Det er rigtigt, som det blev nævnt af den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik B. Smith, at kristeligt folkeparti var med i en aftale om besparelser på medicintilskuddet, og at man i forbindelse med den aftale også kom ind på, at man skulle se på, hvordan en lægemiddelinformation skulle udformes. Det vedstår vi naturligvis. Men den tidligere regering nåede ikke at komme med et udkast til, hvordan noget sådant skulle etableres. Det er klart, at når det skulle etableres, måtte